

Trektocht.

Het Pajottenland was de scene voor de 17de editie van onze trektocht. Het is vlak bij de deur, juist voorbij Brussel. Men zou geneigd zijn om voor deze wandeling een wit hemd en das aan te doen.

Nochtans, die zaterdagmorgen stonden we met negen in traditionele trektocht-outfit klaar om de tweedaagse aan te vatten. De tocht begon boven op de Bosberg in

Galmaarden van waarop je in de verte de skyline van Brussel kon zien. Het parcours leidde ons langs zachte glooiingen met mooi vergezichten, schilderachtige oude hoeves, velden, weiden en kronkelende riviertjes. De lyrische beschrijvingen van de streek in toeristische gidsen zijn zeker niet overdreven, verbazingwekkend mooi en gevarieerd zo vlak bij de hoofdstad. Enkel het enige café dat we de eerste dag tegenkwamen en waar we onze dorstige kelen laafden viel uit de toon. Café 'De Roskam' was puur jaren zeventig stijl in zijn lelijkste vorm. Als je in de buurt komt moet je er eens binnengaan.

Na 23 km, in de late namiddag kwamen terug boven op de Bosberg waar we onze tentjes gingen opzetten op camping "Raspaille". Het klinkt als een klein teer bloempje in het bos maar raspaille betekent geboefte. Dit dacht blijkbaar de uitbaatster wat wij waren toen we ons wilden inschrijven. We werden 'niet echt vriendelijk' ontvangen en als het ons niet aanstond konden we naar 'die andere camping' gaan. Dat hadden we misschien beter gedaan; het water uit de douche was proper maar daarmee is dan ook alles gezegd over camping Raspaille.

Niemand kookt nog zijn potje op zijn kampvuurtje zodat we allemaal gingen eten in het restaurant 'Adagio' in Galmaarden. Het restaurant zat stampvol maar de vriendelijke uitbater raadde ons aan even te wachten, dan

zou er plaats zijn. We hebben er lekker gegeten. Het nakaarten gebeurde in de kantine van de camping waarna we in rechte lijn onze tentjes opzochten.

Na een nachtje pitten vertrokken we voor het tweede deel van de trektocht niet na eerst nog even een demonstratie tentje opvouwen te hebben aanschouwd. Het ging weer om zo'n tentje dat er opgevouwen uitziet als een pannenkoek. Je gooit hem in de lucht en, woeps, daar komt op een fractie van een seconde een tent uit tevoorschijn. Maar om van een tent terug een pannenkoek te maken is niet zo simpel. Hier komt echt worstelen aan te pas. Eens alles ingepakt togen we terug op weg. Het viel op dat er vele wandelaars en wielertoeristen op de baan waren. Het was immers de dag van de Gordel. Hijgende fietsers boden we glaasjes jenever aan bij wijze van ravitaillering maar geen enkele die op het aanbod inging. Zagen wij er dan toch zo onbetrouwbaar uit?

De tocht ging door een stiltegebied. Hier moest je zeer zachtjes met mekaar praten hetgeen wel eens vergeten werd. Er werd zelfs iemand die te hard praatte tot de orde geroepen, pers sms dan nog wel. We bezochten het standbeeld van Urbanus in Tollembeek.

Tijdens een trektocht wordt elke gelegenheid aangewend om een uitgebreid dutje te doen. Deze keer voor een klein kapelletje waarin een grote krans lag die toch eens buiten in het zonlicht getoond moest worden, een andere keer in de tuin bij mensen en op het asfalt van hun oprit wat niet bevorderlijk is voor een ongestoord slaapje want sowieso moet er dan toch juist iemand zijn garage binnenrijden.

Het Pajottenland is doorkruist van weggetjes. Regelmatig gebeurde het dat een weggetje gewoon verdwenen was en we dwars door een manshoog maisveld moesten. Over een maisveld leerden we dat je een sanitaire stop minstens moest houden voorbij de zevende dwarse rij stengels anders kon je evengoed in het open veld gaan zitten. Deze 17de tocht zit erop. Den Eddy heeft weer een verrassend mooi parcours uitgestippeld. Benieuwd wat hij volgend jaar weer uit zijn hoed gaat toveren.

(Foto's op de website)